

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN
(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

DE BERUCHTE BLONDE DAME VAN ANTWERPEN.

Of de vrouwen als bespiedsters een pijp tabak waard zijn? Ik zal eerlijk op die gestelde vraag antwoorden, al moest ik door dit openhartig antwoord het voorgoed bij het schone geslacht verkerven. Neen, de vrouwen zijn niet in de wieg gelegd voor dat baantje. Men kan er geen staat op maken. Engeland heeft zulks al veel jaren inge-

zien en het schone geslacht, op dit terrein, uitgesloten. Ofwel geraaken zij verliefd, juist op het wezen dat door hun optreden zou moeten uitgeschakeld worden, ofwel krijgen zij medelijden en alweer loopt het mis.

Tijdens de oorlog 1914-1918 heeft Duitsland evenwel een bespiedster van groot formaat in dienst gehad : de Blonde Dame.

In het begin van de eerste wereldoorlog sloeg zij haar hoofdkwartier op in een prachtwoning te Antwerpen, waar zij de medewerkster was van majoor Kaefer! Het was een des te gevaarlijker

vrouw daar zij enerzijds beeldschoon was en anderzijds een steen in de plaats van het hart droeg. Zonder aarzelen dreef zij diegenen in de dood die zij op haar verliefden deed.

Zij was van goeden huize. Zij was de dochter van een rijk Hamburgs bankier. Om de zaak te dienen die zij vrijwillig tot de hare gekozen had, schrikte zij voor niets terug. Men kon haar aantreffen in matrozenkroegen aan de haven en in bordelen langs de dokken,

zwelgend gerstenbier of jenever, haar om het even, zo zij maar de inlichtingen bemachtigen kon die zij zocht.

Haar bijzonderste zending bestond er in, diegenen op de proef te stellen, die inlichtingen aanbrachten, om er zich van te vergewissen in hoeverre die inlichtingen betrouwbaar waren.

Tot op een schone dag de Blonde Dame van Antwerpen spoorloos verdween. Men beweerde dat een vriend haar in een vlag van jaloezie had van kant gemaakt. De waarheid was minder dramatisch. Zij was doodeenvoudig haar tenten elders gaan opslaan. Inderdaad, in 1925 kwam het aan het licht, dat zij te Parijs een net van correspondenten had gevormd, dank zij de bemiddeling van een andere Duitse vrouw, die met een Elzasser in het huwelijk was getreden en die reeds vóór de eerste wereldoorlog de Franse naturalisatie bekomen had.

De Algemene Veiligheid van de Staat was er echter spoedig achter gekomen. Maar de feiten konden niet bewezen worden en men moest er zich mede vergenoegen, de Blonde Dame uit het land te drijven.

De Blonde Dame gaf zich niet gewonnen. Zij stichtte te Freiburg een haard van anti-Franse propaganda. Die inrichting camoufleerde andermaal een bespiedingsnest. Maar een breed opgezet net, voorzien van telegraaf- en telefooninstallaties, van ontvangst- en uitzendpost voor radio, van een nauwkeurig bijgehouden fichenstel, van veel secretarissen.

Haar doel was de Elzassers van streek te brengen, de Franse invloed te ondermijnen in de voor Duitsland verloren gegane provinciën.

Om dat doel te bereiken waren alle middelen haar welkom.

Enerzijds zocht zij mensen op, die haar de nodige inlichtingen konden aanbrengen, welke haar toelieten dossiers samen te stellen. Anderzijds maakte zij gebruik van het kleinste incident dat voor Frankrijk nadelig kon wezen om het uit te baten, en aangedikt te verspreiden. Zelfs aarzelde zij niet de godsdienstige gevoelens der Elzassers te sussen.

Inderdaad de vrome Freiburgers zagen fraülein Schlagmuller des Zondags naar de kerk gaan, en er ingetogen bidden.

Zij hadden er niet het minste vermoeden van, dat die brave fraülein Schlagmuller, nu eens Zornig genaamd werd, andermalen Nonnak, of ook nog Grisar. Zij konden niet gissen welke visioenen van dood achter die neergeslagen oogschelen verborgen waren.

Het geval van de Blonde Dame, de wreedaardige vrouw waarop men honderd procent vertrouwen kon, was echter een uitzondering, die de algemene regel staaft.

Ik weet het wel, de vrouwen in bespiedingsaangelegenheden zijn beter gewapend dan de mannen. Zij kunnen gemakkelijker een masker opzetten dat hun nagestreefd doel verbergt. Zij spelen gaarne de comédie der liefde en dank zij hun bedwelmende schoonheid, bereiken zij zonder moeite de inlichtingen die gezocht worden. Het is echter voorzichtig ze enkel en alleen als aanbrengrsters te gebruiken, ze totaal af te scheiden van de inrichtingen waartoe zij behoren, en ze nooit de leiding van een onderzoek toe te vertrouwen. Want de vrouw is en blijft een impulsief wezen en zelfs een doortrapte bespiedster als Mata Hari, verloor haar koelbloedigheid tijdens het onderzoek.

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

SILVAIN VAN DER GUCHT

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

door

SILVAIN VAN DER GUCHT.

(Vervolg)

Gedurende de tijd, die Hendrik in deze herberg doorbracht, ging hij zeer zelden uit en was doorgaans zeer weinig van zeggen, wat dan ook Karel Kwakbeen zeer begon te verdrieten.

Dit duurde zo verscheidene weken, toen op zekere avond jonkheer van Heverboom zijn knecht tot zich riep in zijn kamer.

Lang was hij aldaar met hem in onderhandeling, en daar hij wist dat Karel Kwakbeen met hart en ziel aan zijn persoon was gehecht, en hem voorzeker niet zou verraden, had hij deze het hels ontwerp, dat hij in zijn brein beraamd had, medegedeeld.

Maar nu bestond er een bezwaar: hij had zijn echtgenote in zulke vreemde omstandigheden verlaten, dat hij met reden vreesde, dat na zijn vertrek op het kasteel iets bijzonders kon voorgevallen zijn, hetgeen zijn voornemen kon doen mislukken. Daarvan wilde hij zich overtuigen, en zond hij Karel de volgende morgen te paard naar Aalst.

Wij hebben gezien hoe hij hier aankwam.

Karel berichtte zijn meester over alles wat hij had gezien en ondervonden.

Hendrik wreef zich de handen, de schurk was voldaan. Hij vergat zijn gierigheid en stak zijn knecht een half kroonstuk drinkgeld in de hand.

Men bleef nog twee dagen te Brugge. Gedurende dit tijdsverloop had de snoodaard een kortstelig ijzeren hamerken gekocht, alsook een stalen nagel, die hij, met veel geduld, in de lengte puntwaarts had afgevijsd, totdat hij een zeer scherpe vorm bewkwam.

Karel had dit werk oplettend gadegeslagen.

— Wat duivel, had hij tot zichzelf gezegd, wat zal mijn heer met zulk armzalig gereedschap beginnen? Zou dit wel dienen, om ergens een deur vast te nagelen of open te breken?... Dit kan ik bezwaarlijk geloven... Doch dit gaat mij niet aan.

De derde dag na de terugkomst van Karel Kwakbeen, betaalde jonkheer Hendrik, na het ontbijt, zijn rekening. Karel stak de geladen pistolen in de holsters en riemde de valiezen achter aan de zadels vast, waarna de twee zonderlinge reizigers te paard stegen, en met de heilwensen van de waard en de waardin de afspanning verlieten, om de stadspoort uit te draven, langs de kant van waar zij gekomen waren.

Toen beide ruiters zich buiten bevonden, sprak Hendrik tot zijn dienaar:

— Karel, gij kent mijn voornemen, ik wil mij van Flora ontdoen; nu begeven wij ons, tot dit einde, naar mijn kasteel. Op een kwartier van daar staat een bouwvallig huisje, bewoond door een boswachter. Wij zullen daar onze paarden stallen, opdat niemand onze aanwezigheid in de streek zou vermoeden.

De avond van de vierde dag had Flora lang met de heer Meert gesproken. Men was overeengekomen, dat zij 's anderendaags bij haar zoontje naar Melle zou gaan.

Flora van Lelienveld was, kort nadat haar oom afscheid had genomen, gaan slapen. Zij kon echter, ondanks het zachte bed, waarin zij lag, en het blijde vooruitzicht 's anderendaags haar kleine Frans te mogen omhelzen, niet slapen.

Gedurig zweefden vóór haar ogen onheilspellende verbeeldin-

gen en, vermoeid door slapeloosheid, had zij haar bedstede verlaten en zich aan het venster geplaatst. Het nachtlucht brandde op de tafel en bescheen haar met een twijfelachtige klaarte.

Flora was slechts vier-en-twintig jaar oud; zij was waarlijk een weergaloze schoonheid, door de natuur ruim begiftigd, zodat men zich over de liefde, die zij beurtelings bij de twee broeders had verwekt, niet moest verwonderen.

(Wordt vervolgd)